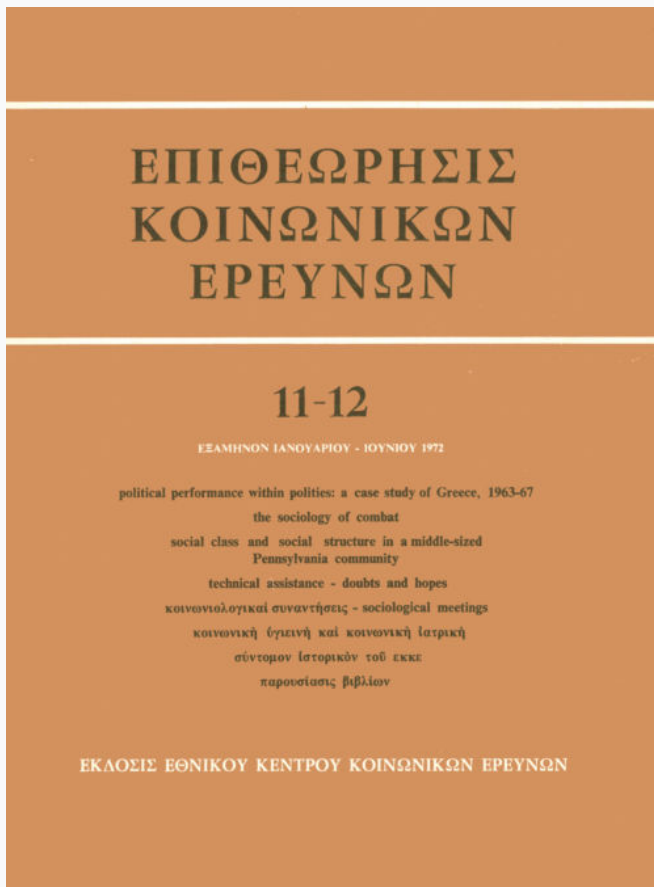

The Greek Review of Social Research

Vol 11 (1972)

11-12

Ο ρόλος του Υπουργείου Παιδείας και της Παντείου Ανωτ. Σχολής πολιτικών επιστημών εις την ίδρυσιν του ΕΚΚΕ

Ηλίας Δήμητρας

doi: [10.12681/grsr.278](https://doi.org/10.12681/grsr.278)

Copyright © 1972, Ηλίας Δήμητρας

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

To cite this article:

Δήμητρας Η. (1972). Ο ρόλος του Υπουργείου Παιδείας και της Παντείου Ανωτ. Σχολής πολιτικών επιστημών εις την ίδρυσιν του ΕΚΚΕ. *The Greek Review of Social Research*, 11, 48. <https://doi.org/10.12681/grsr.278>

ως επαγγέλματος, καταστάς βραδύτερον και πρόεδρος του οδοντιατρικού συλλόγου μεγάλης επαρχιακής πόλεως, απόφοιτος κάποιας τάξεως ελληνικού σχολείου και παλαιός κορυφός, ο οποίος ως μαθητήν δημοτικού μου εθεράπευσε τὸ δόντι, παρήγγειλε δὲ εἰς τὴν βοήθειάν του νὰ τὸ δόσῃ τὸ μπουκαλάκι μὲ τὸν «τοῦροκο». «Τοῦροκος» εἰς τὴν περίπτωσιν ἦτο ἡ εὐγενὴς. Ἐνθυνοῦμαι τὴν λέξιν διότι μὲ εἶχεν ἐντυπωσιάσει ἡ ὁρολογία καὶ διότι ἐνθυνοῦμαι τὴν ιδιότυπον γεῖθον τοῦ γραφειολογίου. β) «Νὰ δίδῃ ἱατρικὴν γνώμην ἐπὶ ἱατροδικαστικῶν ζητημάτων». Καὶ γ) «νὰ συσκέπτεται ἐν συλλόγῳ περὶ τῶν ὁποίων ἱατρικῶν ζητημάτων ἐπιτρεθῶν ὅπου ἴθελε κρίνει εὐλογον νὰ ζητήσῃ τὴν γνώμην του ἢ περὶ τῶν ἑσωτερικῶν γραμματείων». Ὅταν εἶχον τὴν τιμὴν τὰ προεδρεύσασα διὰ πρώτην φοράν τοῦ Ἀνωτάτου Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου, διαδόχου τοῦ Ἱατροσυνεδρίου, ἐδήλωσα ὅτι ἡ τιμὴ εἶναι μεγάλη, διότι προτάγματα τοῦ ἀρχαιότερου συλλογικοῦ συμβουλευτικοῦ ὄργανου τῆς Κυβερνήσεως εἰς τὴν χώραν. Ἐὰν ἐνθυνοῦμαι καλῶς ὁ κ. Λοῦρος ἦτο παρών εἰς τὴν συνεδρίασιν. Ἄς μοῦ συγχωρηθῇ ἐὰν ἔχω ἀρχίσαι νὰ λησμονῶ.

4. Ὁ σεβαστός μου κ. ἀκαδημαϊκὸς υποστηρίζει, ὅτι ἡ Ἑλλάς εἶναι ὑπερήφανη, διότι «μὲ διάταγμα τῆς Κυβερνήσεως τοῦ βασιλέως «Θωκυρῶς» (τὴν ὁποίαν «Κυβερνήσαν ἀπετέλει οὐσιαστικῶς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἀντιβασιλείας», κατὰ φράσιν τοῦ Ν. Λαγαροῦ, καὶ τῆς ὁποίας μέλη ἦσαν τρεῖς βασιῶν, μὲ δύο ἀκόμη βασιῶν ὡς πρόσθετα μέλη), πρώτη μεταξὺ τῶν ἐUROΠΑΪΚΩΝ κρατῶν ἰδρύσας τὸ Ἱατροσυνέδριον. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ τὸν βάλω εἰς πειρασμόν. Τὴν ἰδρύσιν Ἱατροσυνεδρίου εἶχε προτείνει ἕνα εὐρὸ καὶ πολυπλήθειον πνεύμα—ὅπως εἶναι καὶ ὁ κ. ἀκαδημαϊκός—καὶ κοσμοπολιτικὸν ταυτοχρόνως—ὅπως ὁ κ. Λοῦρος—ὁ μέγας γερμανὸς φιλόσοφος Gottfried Wilhelm von Leibnitz, ἐν ἔτει σωτηρίου 1680, διὰ μνημόνιον, τὸ ὅποιον εἶχεν ὑποβάλει εἰς τὸν αὐτοκράτορα. Ὁ πειρασμός εἶναι ἡ ἀμφισβήτησις τῆς ἐπινοήσεως τοῦ Ἱατροσυνεδρίου καὶ τῆς διὰ πρώτην φοράν ἰδρύσεως Ἱατροσυνεδρίου ἀπὸ τῶν βασιῶν ἐν Ἑλλάδι. Ἔχω σημειώσει τὴν ἐντέπισιν, ὅτι εἰς τὰ γερμανικὰ κράτη εἶχον ἰδρυθῆναι πρὸ τοῦ 1834 Ἱατροσυνέδρια.

Θὰ μὲ δηρῶναι ἐν ἰδιαιτέροις ἐὰν ἤμελλε τὸ σημεῖον τοῦτο ὡς παλαιὸς καθηγητῆς γερμανικοῦ πανεπιστημίου.

Διὰ τὸ κείμενον τοῦ Leibnitz εἰς: G.W. Leibnitz, «Sämliche Schriften», Dritter Band, 1680-1683, Leipzig, K. F. Koehler Verlag, 1938, σελίς 405. Δὲ ἐγγυετέραν παραπομπήν, τὸ ἔργον τῶν Howard E. Freeman, κλπ., «Handbook of Medical Sociology», τὸ ὅποιον ἀναφέρω εἰς τὴν σελίδα 167 τῆς μελέτης.

Μὲ μεγάλην τιμὴν
δικῶς σου

Λουκάς Π. Πάτρας

περὶ τὸ ἱστορικὸν τοῦ ΕΚΚΕ

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΝΤΕΙΟΥ ΑΝΩΤ. ΣΧΟΛΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΔΡΥΣΙΝ ΤΟΥ ΕΚΚΕ

Ἐλάβομεν τὴν κατεῖοτερόν ἐπιστολήν τοῦ κ. Κώστα Παπαπάνου, τέως Διευθυντοῦ Ἀνωτάτης Ἐκπαιδευσεως τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας. Ὁ ἀξιότιμος ἐπιστολόγραφος, ἀπὸ τῆς ὡς ἄνω θέσεώς του εἶχε πολὺ συμβάλει εἰς τὴν ἰδρύσιν τοῦ Κέντρου Κοινωνικῶν Ἐπιστημῶν (νῦν ΕΚΚΕ), ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας. Δικαιοῦται, λοιπὸν, ἱκανοποιήσεως τὸ αἶτημα τοῦ κ. Κ. Παπαπάνου νὰ δημοσιεύσωμεν τὴν ἰστίαν τοῦ ΕΚΚΕ. Τοῦτο πράττομεν, ἀναδημοσιεύσαντες πρὸς τὸ παρὸν ἐν σύντομον ἱστορικόν, τὸ ὅποιον εἶχε περιληφθῆναι εἰς τὸ περιορισμένης κυκλοφορίας πρόγραμμα δραστηριότητος τοῦ ΕΚΚΕ τοῦ παρελθόντος ἔτους 1971.

Ὡς πρὸς τὴν παρατήρησιν τοῦ κ. Κ. Παπαπάνου ὅτι μίαν κάποια ἀντίθεσις... ὑπάρκει μεταξύ τῶν ὄσων γράφω εἰς τὸ πρῶτον τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ καὶ εἰς τὸν πρόλογον τοῦ βιβλίου μου σχετικῶς μὲ τὴν ἰδρύσιν τοῦ ΕΚΚΕ, ἔχω νὰ παρατηρήσω τὰ ἑξῆς: Τὸ Κέντρον ἰδρυθῆναι ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας μὲ συμπαραστάσιν τῆς ΟΥΝΕΚΟ. Ἀλλά, ἐν ἑκ τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς, τὴν ὁποίαν μνημονεῖ ὁ κ. Κ. Παπαπάνου, ὁ τότε Πρύτανης τῆς ΠΑΣΠΕ καὶ τῶρα Ἀκαδημαϊκός κ. Μ. Στασινόπουλος, ἐμερίμνησε διὰ τὴν κατόπιν ἐγκρίσεως τῆς Σχολῆς ἐγκαταστάσιν εἰς Γραφεῖον τῆς ΠΑΣΠΕ τοῦ ἀποσταλέντος κατὰ τὸ 1967 ὑπὸ τῆς ΟΥΝΕΚΟ γάλλου ἐπιμετοργνῶμονος, Καθηγητοῦ τῆς Κοινωνιολογίας κ. Henri Mendras καὶ τῆς γραμματέως-μεταφραστῆς, τὴν ὁποίαν διεθέσεν εἰς αὐτὸν ἡ Ὑπηρεσία Τεχνικῆς Βοηθείας τοῦ τότε Ὑπουργείου Συντονισμοῦ. Ὁ κ. Μ. Στασινόπουλος παρεχώρησεν ἐπίσης εἰς τὸν κ. Η. Mendras ὄρας διδασκαλίας τῆς Κοινωνιολογίας εἰς τὴν ΠΑΣΠΕ καὶ ἐνέκρινε τὴν διεξαγωγὴν ὑπὸ τούτου ἐρευνῆς κοινῆς γνώμης μεταξύ τῶν φοιτητῶν τῆς ὡς ἄνω Σχολῆς.

Ἐκ τῶν γραμῶν τούτου, μετατραπέντος εἰς ἄτυπον κοινωνιολογικὸν σπουδαστήριον, ὁ κ. Η. Mendras ὄργωνσε μαθήματα καὶ εἰς ἄλλα Ἀνώτατα Ἐκπαιδευτικὰ Ἰδρύματα, ἐπίσης δὲ σεμινάρια καὶ ἐρεῦνας μὲ συνεργασίαν ἐθελοντῶν φοιτητῶν καὶ νέων ἐπιστημόνων ἐνδιαφερομένων διὰ τὰς κοινωνιολογικὰς ἐπιστήμας καὶ ἐρεῦνας καὶ ἔχοντων ὡς ἐπίκεντρον τὴν ΠΑΣΠΕ. Ὑπ' αὐτὴν τὴν ἐννοίαν ἔργαζατο εἰς τὸ βιβλίον μου ὅτι ἡ συμβολὴ τῆς ΠΑΣΠΕ εἰς τὴν ἰδρύσιν τοῦ ΕΚΚΕ ὑπῆρξεν ἀέμιμος ἀλλὰ οὐσιαστικῆ, δηλαδὴ ἀνεπίσημος ἀλλὰ ἀφρασιτικῆ. Πράγματι, πρῶτον συνεργάτις τοῦ ΕΚΚΕ ὑπῆρξαν νέοι ἐπιστήμονες, ὡς καὶ φοιτητὰ καὶ φοιτήτριαι, τοὺς ὁποίους εἶχε συγκεντρώσει εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς ΠΑΣΠΕ ὁ προαναφερθεὶς γάλλος κοινωνιολόγος, ὁ ὅποιος ἀνεχώρησεν ἐξ Ἑλλάδος τὸ φθινόπωρον τοῦ 1958.

ΗΛΙΑΣ ΔΗΜΗΤΡΑΣ

Κόμης Δημητρά,

ἐγχαρίστηθε θερμάτα γιὰ τὴν ἀποστολὴ τῶν ἐκδόσεων τοῦ ΕΚΚΕ (ὅλων δηλ. τῶν μέχρι σήμερα τευχῶν τῆς Ἐπιθεωρήσεως Κ.Ε. καὶ τοῦ βιβλίου σας «Κοινωνιολογία καὶ Κοινωνιογενετική Τῆς Διαδόσεως Τῶν Γνώσεων Διὰ Τῆν Ἀνάπτυξιν») καὶ σὰς συγχαίρω ἐγκράδια καὶ γιὰ τὰ δυό.

Γιὰ τὸ βιβλίον σας δὲν ἐπεκτείνωμαι σὲ τυπικὰς φιλοφρονήσεις, γιὰτὶ δὲν τὸ διάβασα, ἀλλὰ καὶ τὸ κυριώτερον γιὰτὶ κλήθηκε, καὶ μάλιστα μετέτωμα διακρίθη ἀπὸ τὸν πῶ εἰδικούς, ἀπὸ τὸ σὺλλογον δηλ. τῶν Καθηγητῶν τῆς ΠΑΣΠΕ. Περιορίζομαι μόνον νὰ σημειώσω τὴν πλούσια βιβλιογραφία του καὶ τὶς πολλὰς του ὑποσημειώσεις, ποὺ ὀδηγοῦν στὸ συμπέρασμα μιάς ἀρετὰ πλατιάς καὶ στέρητος θεμελιώσεως τῶν ἀποφράσεων σας. Ὅσο γιὰ τὸ περιοδικό, σηματοδοτικὸν εἰπέρινον τοῦ ΕΚΚΕ, πιστεύω πως, ἂν καθοθύνει νὰ φιλῶνεϊ ἄσθρα καὶ μελέτῃς γύρω ἀπὸ ὅλους τοὺς κλάδους τῆς κοινωνιολογίας, θὰ ἐξελιχθεῖ σ' ἕνα μέγανον παράγοντα προαγωγῆς καὶ ἀναπτύξεως τῶν κοινωνιολογικῶν σπουδῶν στὸν τόπο μας.

Ἐπιτρέψτε μου, ὅμως, μὲ τὴν εὐκαιρία τοῦτη, νὰ ἐπισηρῶ τὴν προσοχὴν σας σὲ μιά κάποια ἀντίθεση ποῦ, κατὰ τὴ γνώμην μου, ἐπάγξει ἀνίμωσα στὰ δυα γράφειτε στὸ πρῶτο τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ καὶ στὸν πρόλογον τοῦ βιβλίου σας, σχετικά μὲ τὴν ἰδέαν τοῦ Κέντρου. Στὸ περιοδικό γράφετε ὅτι ἀποφασιστικὰς παράγοντας στὴν ἰδέαν τοῦ στήθρα καὶ Ἡολιτεία καὶ ἡ ΟΥΝΕΣΚΟ, στὸ βιβλίον σας προβάλλετε τὴν (ἐμμεσοῦ ἀλλὰ οὐσιαστικὴ) συμβολὴ τῆς ΠΑΣΠΕ).

Ἀνεξάρτητ' ἀπὸ ὅλα τ' ἄλλα, ὅπως ἐξέρετε, σύμφωνα μετὴν ἀρχὴν ἀντιδιαδόσεως ποὺ θεσπίσατε τὸ προηγουμένον σύνταγμα, τὸ ἕνα ἐκπαιδευτικὸν ἴδρυμα δὲν εἶναι καμμιὰ δυνατότητα ἐπεμβάσεως στὴ λειτουργία καὶ στὴ δραστηριότητα τοῦ ἁλλου. Πολλὰ περισσότερον νὰ ὀργανώνει μᾶθηματα κ.λ.π.

Ὅπως καὶ νὰ γινῇ, θὰ ἦταν πολλὸ γρήσιμο, νομίζω, νὰ δημοσιεύετε κάποτε στὸ περιοδικό τὸ ἱστορικὸ τῆς ἰδέανσεως τοῦ ἱδρυματός, ποῦ μετ' αὐτὴν ἰστορικὴν δομὴν του... ἐπέστη ὅλους τοὺς ἀντικειμένους τῆς ἐθνικῆς καὶ κοινωνικῆς κακοδαμονίας... καὶ ὠστόσο ἀντέξε, ὅστε νὰ βρεθῇ ἀργότερα (στὴν πρόεσινον δομῆν).

Ἐάν πρότη μάλιστα συμβολὴ μιάς τέτοιας μελέτης, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἱστορικὴ ἀλληλία, σὰς πληροφοροῦ ὅτι οἱ πρῶτες προσπάθειες ἀρχίζουσιν ἀπὸ τὸ 1955, μετὸν De Bie (τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Λουβαίν) καὶ τὴν ἑτ' ἄρῃμ. 7458/14-1-1956 ὑποσυνηκὴ ἀπόφασιν, ποὺ συνέστησε τὴν πρώτην ἐπιτροπὴν ἀπὸ τῶν κ.κ. Γ. Πανταζή, Γ. Σακελλάρου, Α. Λιτζερῶπουλο, Α. Δελβάνη, Π. Βάλληροδ, Στ. Καλοζερῶπουλο, Μ. Στασινοῦπουλο, Κ. Παπαπάνο, μετ' σκοπὸν (στὴν ὀργάνωσιν καὶ διεύθυνσιν τοῦ συσταθῆσαντος Ἐλλήν. ΚΚΕ καὶ τὴν εἰσῆγησιν ἐκἀστὸν τῶν καταλλήλων μέτρων ὡς καὶ τὴν ὅλην παρακολούθησιν τῆς

ἀναπτύξεως τῆς διδασκαλίας τῶν κοινωνικῶν ἐπιστημῶν ἐν Ἑλλάδι...).

Ἡ Πολιτεία, λοιπόν, μετὴν ἐπιτροπῆν αὐτὴν, ἠπόρεσε, παρ' ὅλας τὶς ἀνομιλίας, (πολλὰ μπορεῖτε νὰ διαβάσετε στὰ πρακτικὰ τῆς Βουλῆς γύρω ἀπὸ τὴν ψήφισιν τοῦ ν.δ. 3998/1959) νὰ ἰδρύσει τὸ Κέντρο καὶ νὰ τὸ παραδόσει, μετὸ πρῶτον τοῦ Α.Σ., ἕναν ὀλοκληρωμένον ὀργανισμὸν (β.δ. 22-1/7-2-1961-18 Α) καὶ μετ' νομοθετημένην τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ Κράτους νὰ ἐπιχορηγῆι τὸ Κέντρο ἀπὸ τῶν κρατικῶν προϋπολογισμῶν καθὼς καὶ μετ' τὶς πρῶτες ἐγκαταστάσεις καὶ τὶς πρῶτες ἐπιστημονικὰς ἐργασίας. Μιὰ ἀπ' αὐτὰς εἶναι καὶ ὁ Ἄτλας.

Βέβαια, ἡ σημερινὴ ἀνάπτυξιν τοῦ Κέντρου δὲν συγκρίνεται μετ' αὐτὴν τοῦ 1962. Ὅμως θὰ συμφωνήσετε ὅτι ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ θεμελιώσιν τῶν ἀποδείχθησαν ἀρετὰ καλὰς. Ἄλλωστε, στὸν τόπο μας, ὅπως εἴρηται ἀπὸ διαβάσατε στὸ βιβλίον μου «Χρονικὸν-Ἱστορία τῆς Ἐκπαιδευσεως» Ἀθῆνα 1970), φαίνεται πὺς εἶται θὰ πρέπει νὰ γίνεταί μετ' ἀνώτατα πνευματικὰ ἱδρυμάτα.

Μεθεμῶν χαμετσιαμοῦς

Κώστας Παπαπάνος

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΚΚΕ

Τὸ Ἐθνικὸν Κέντρον Κοινωνικῶν Ἐρευνῶν (ΕΚΚΕ) ἀποτελεῖ συνέχαιαν καὶ διεκρυσινν μιάς προσπάθειας ἡ ὅποια ἤρξε στὸ 1956. Τότε, κατόπιν αἰτήσεως τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ἡ UNESCO (Ὅργανισμὸς τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν διὰ τὴν Ἐκπαιδευσιν, τὴν Ἐπιστημὴν καὶ τὸν Πολιτισμὸν) ἀπέστειλεν εἰς τὴν χώραν μὲν γνωστὸν Βέλγον Κοινωνιολόγον κ. Pierre De Bie, Καθηγητὴν τοῦ Καθολικοῦ Πανεπιστημίου τῆς Λουβαίν, ὁ ὁποῖος μετὰ σύντομον ἐπιτόπιον ἔρευναν ὑπέβαλεν ἔκθεσιν πρὸς τὴν UNESCO καὶ τὴν Ἑλληνικὴν Κυβερνήσιν συνηγορῶν ὑπὲρ τῆς ταχίας διαδόσεως τῶν κοινωνιολογικῶν ἐπιστημῶν, διὰ τῆς ἰδρύσεως ἑνὸς Κέντρου Ἐρευνῶν καὶ πολλῶν ἔδρων εἰς τὰς Ἀνωτάτας Σχολὰς.

Ὅτω, καθ' ὅλον τὸ ἀκαδημαϊκὸν ἔτος 1957-58 ἡ UNESCO διέθεσεν τὴν Ἑλλάδα (Διεύθυνσιν Ἀνωτάτης Ἐκπαιδευσεως Ὑπουργεῖου Παιδείας) τὸν Γάλλον Ἀγροτικὸν Κοινωνιολόγον κ. Henri Mendras, μετ' ἀποστολὴν νὰ συνδράμη τὴν Ἑλληνικὴν Κυβερνήσιν εἰς τὴν ἐπιτενεῖσιν τῶν στόχων τῶν ὁποίων ὄριζεν ἡ ἔκθεσις τοῦ κ. Pierre De Bie.

Ὁ κ. Mendras ἔφερεν εἰς πέρας τὴν ἀποστολήν του καὶ ἔθεσε τὰς βάσεις τῆς ἰδρύσεως τοῦ Κέντρου Κοινωνικῶν Ἐπιστημῶν: ἐνεθάρρυνε τὴν Ἑλληνικὴν Κυβερνήσιν εἰς τὴν προσπάθειαν ταύτην, ἐδημιούργησεν ἕνα πρῶτον πυρῆνα ἐθελοντῶν κοινωνικῶν ἐρευνητῶν καὶ μαθητομένων σπουδαστῶν καὶ ἐδίδαξε τὴν κοινωνιολογίαν εἰς τὰς Σχολὰς Νομικῆς, ΑΣΟΕΕ, Ἀνωτάτης Γεωπονικῆς, Παντείου καὶ Ἀνωτάτης Βιομηχανικῆς.

Ἠκολούθησε, κατὰ τὸ 1958-59, ἡ ἀποστολὴ τοῦ Καθηγητοῦ κ. C. Heller, τῆς Ecole Pratique des Hautes Etudes Parisiennes. Ὁτός ἠσχολήθη κυρίως μετὴν ὀλοκληρίσιν τῆς διαδικασίας ψηφίσεως τοῦ νομοσχεδίου περὶ ἰδρύσεως τοῦ Κέντρου Κοινωνικῶν Ἐπιστημῶν, ἡ ὅποια εἰς ἀρχαίαι μετ' τὴν συμβολὴν τοῦ κ. Mendras.

Τελικῶς, τὴν 20ὴν Ὀκτωβρίου 1959 ἐδημοσιεύετο τὸ Ν.Δ. 3998, διὰ τοῦ ὁποίου συστατὸ τὸ Κέντρον Κοινωνικῶν Ἐπιστημῶν. Τὴν 22αν Ἰανουαρίου 1961 ἐδημοσιεύετο τὸ Β.Δ. 61, βάσει τοῦ ὁποίου τὸ Κέντρον ἀπέκτησεν ὀργανισμὸν μετ' τρεῖς θέσεις τακτικῶν προσωπικῶν. Ἐπίσης, προεβλέπετο ἡ ἀπασχόλησις εἰς τὸ Κέντρον μέχρις εἰκόσιν Ἐπιστημονικῶν Συνεργατῶν ἄνευ ἀμοιβῆς. Προφανῶς, ὁ νομοθέτης ἐθεώρει ὅτι ἡ ἀπασχόλησις μετὰ τῶν κοινωνιολογικῶν ἐπιστημῶν καὶ ἐρευνῶν ἦτο ὑπόθεσις ἐρασιτεχνικῶν.

Ἡ ἐρασιτεχνικὴ αὐτὴ ἀντίληψιν τοῦ ἔργου τῶν κοινωνιολόγων, μέχρι τοῦ 1967, παρ' ὀλίγον νὰ ἀποβῇ μοιραία διὰ τὸ μέλλον τῶν κοινωνιολογικῶν ἐπιστημῶν καὶ ἐρευνῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα, συντρεχούσης τῆς εὐθύνης τοῦ τότε Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ, τὸ ἐπὶ ἐξασίαν (1962-68) Βρετανικοῦ ἐμπειρογνομόνος τῆς UNESCO εἰς τὸ Κέντρον κ. John Peristiany καὶ πολλῶν ἐκ τῶν ἀπασχοληθέντων εἰς αὐτὸ ἐρασιτεχνικῶς μὲν μετ' ἀμοιβῆν δὲ ἐπιστημονικῶν συνεργατῶν αὐτοῦ.

Ἀπὸ τοῦ Ἰουλίου 1967 μέχρι τοῦ Ἰουλίου 1968, τὸ διορισθέν νέον Διοικητικὸν Συμβούλιον καὶ προσωπικῶς ὁ νῦν Πρόεδρος αὐτοῦ Καθηγητὴς κ. Στυλιανὸς Κορρέας ἀνάλαβον τὸ ἠράκλειον ἔργον νὰ δώσουν εἰς τὸ Κέντρον νομικὴν καὶ ἐπιστημονικὴν ὑπόστασιν, ὡς καὶ ἐθνικὸν καὶ κοινωνικὸν προορισμὸν. Τὸ ἔργον ἤρξε εἰς πέρας. Τὴν 20ὴν Ἰανουαρίου 1968 ἐδημοσιεύθη ὁ Α.Ν. 264 περὶ ὑπαγωγῆς τοῦ Κέντρου ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ Ὑπουργεῖου Προεδρίας Κυβερνήσεως. Τὴν 29ην Ἰουλίου 1968 ἐδημοσιεύετο τὸ Β.Δ. 502 περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ ΕΚΚΕ καὶ τὴν 5ην Σεπτεμβρίου 1968 ἐδημοσιεύετο ἀκόμη καὶ εἰδικὸς νόμος, ὁ Α.Ν. 539, ὅστε νὰ νομομοσιεύθῃ καὶ ἡ καταβολὴ ἀμοιβῆς εἰς τοὺς τυχόν ἔξοντας πρῶταμι προσφερέει ἐπιστημονικῶν ἔργων, ἐκ τῶν παρανομῶς ἀμειβομένων μέχρι τοῦ 1967 ἐπιστημονικῶν καὶ μὴ συνεργατῶν τοῦ Κέντρου.

Διὰ τῆς ὡς ἄνω νομοθεσίας, τὸ Κέντρον Κοινωνικῶν Ἐπιστημῶν ἀνεβαπτίσθη εἰς Ἐθνικὸν Κέντρον Κοινωνικῶν Ἐρευνῶν (ΕΚΚΕ) καὶ ἤρξισεν ἐπανδρῶνόμενον διὰ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τοὺς σκοποὺς του. Ὅτω κατὰ τὸ δεύτερον ἡμισὸν τοῦ 1968 καὶ κατὰ τὸ 1969 ἐγένετο νομιμοποίησις τοῦ συνόλου σχεδόν τῶν συνεργατῶν τοῦ ΕΚΚΕ καὶ ἐναρξίς νέας περιόδου δραστηριότητος αὐτοῦ.

Ἀπὸ τοῦ 1970, ἤρξισεν ἡ προσπάθεια ἔρευνῶν καὶ δημοσιεύσεων τοῦ ΕΚΚΕ, ἡ ὅποια κατὰ τὸ 1972 εἰσέρχεται εἰς τὸ τρίτον ἔτος αὐτῆς.